

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΑΣΚΑΡΟΔΟΥΛΕΙΕΣ

Καιός δέν ήταν ο Νίκας ο Πατάτας, στο χωριό. Τόν κόσμο, μοναχό, εγχείρισιταν να πειράξη. Μά τα πειράγματά του ήταν τόσο νόστιμα, όλου γανείς δέν θύμωνα μαζί του. Από τότε που έφαμεν όλους τα πιστόφυρα ο'ι ο Μίλτος της Άντωνένας, μέθυσσε... πεθαμένος, ως την ημέρα της Αποκριάς, που ντύθηκε παπάς και γέλασε το γειτονικό το χωριουδάκι, τα γέλια στο χωριό δέν έπαψαν και όλου τόν άγαποσαν.

Κι' ή Ντίνενα ή Παρδαλή άκόμα, που ένα βράδυ της Αποκριάς της πήρε με κατεργασία τά μυρωδάτα τά κυδώνια, τά πεπόνια της τά χειμωνιάτικα και τά γινωμένα άχλάδια, τάχη κρεμασμένα στο ταβάνι, και ο δέν έλεγε για δαύτον.

— Ένα κυδώνι, συμπεθέρα σε παρακαλώ, για τό κρασί.
 — Δέν έγειναν άκόμα!
 — Δέν έγειναν ειπες; "Αίντε κι' έννοια σου, έγω θά σου τά φάω.
 — Άν μου τά φάς, μαρε, την μύτη μου νά μου τρυπήσης!

Τό βράδυ της Αποκριάς της Τυρινής, ή Ντίνα ή Παρδαλή, έτοιμάστηκε να πάη στα συγγενικά της σπίτι. Έτοιμασε την τράβηξαν να πάνε, άφίοντος κίσω το παιδιό, να γάνε με την δούλα και να κοιμηθούνε.

- Νά καθήστε ήσυχα, να μή σάς φάν οι μασκαροδες!
- Και τά παιδιά ήσυχάσαν.
- Στό δρόμο τους άπάντησε ο Πατάτας.
- Για ποί, με τό καλό;
- Στη Σταυρονόμφη, που είνε μοναχή της!
- Καλή νύχτα και του χρόνου. Καλή διασκέδασι.

Και τράβηξε και αυτός να μαγειρή κακό τό σπίτι του. Κει που πήγαγε εδω τό φωτισμένο παράθυρο της Παρδαλής και σταμάτησε. Άπάνω στο ταβάνι, δάν άσέκρια, φέγγιζαν στο φως τά κυδώνια και τά άχλάδια κινιρίζαν σάν χρυσοί βόλοι!

— Πρέπει να της τά πάρω! Σκέπτηκε ο Πατάτας. Μά πώς;

Έκεινη τη στιγμή, τά παιδιά άπάνω τσιράζαν. Πισοτήκαν για την πητα και γροθιοκοπηθήκαν. Η Μαρκοπούλα τό μικρότερο, άρχισε να κλαίη.

— Σκασιός! τόφ φάναξ ή ύπηρέτρια γιατί θά φωνάξη γανέναν μασκαρά, να έρθη να σάς φάη!...

Γιά να μή σάς πάρουνε οι μασκαροδες.

Ο λόγος αυτός φώτισε τό μυαλό του Πατάτα.

— Βρέ! Βρέ! να δουλειά!

Και τρέχει και μονιεύδωνάνεται στο σπίτι του, φορεί της μάνας του τά ρούχα, και μαύρος, σάν Άράπη, σάν ψυχή της νύχτας, κατάρανος, σάν Σατανάς, βγήκε στον δρόμο. Της Παρδαλής τό παραθύρο, άκόμα ήταν φωτισμένο. Τά παιδιά είχαν πέσει να κοιμηθούν και ή δούλα σάρωνε τά ψύχονλα, για να στρώση και αυτή να ήσυχάση. Έκεινη τη στιγμή μιά ματρη φάσσα παρουσιάστηκε στην πόρτα.

— Παναγίσα μου!

Τρόμαξε ή κακομοίρα ή δούλα και ή σκούπα έπεσε άπ' τά χέρια της και κιάστηκε ή άναπνοή της.

— Έχεις ένα ένταλμα συλλήψεως

Στης Σταυρονόμφης, που άπόκρυψε ή Ντίνενα ή Παρδαλή, ήρθαν κι' άλλες οικογένειες, κατά τό έθιμο να φάνε. Έφαγαν και ήπιαν και εύφράνθησαν. Είπαν τραγούδια της στάβλας και του χορού και τράβηνε και τό πιπέρι.

Πώς τό τράβησαν τό πιπέρι του διαβόλου οι καλογέροι!

Ο Ντίνος ειπεν ένα «σκαριπό»:

Πάψε πλέον και μη χτυπάς, οι στήθη πληγωμένα γιατί μου τά κατάντηρες, άδύλα τά καύμένα!

Ο Καπετάν Βαρκαρόλας ο συμπέθερος, ειπε τό δικό του:

Στρογγυλοπόρπη κυρά, με την έλλα στή μούρη ζωή και τούτη, που μου τρώς, δέν είνε καναβορέσι!

Άνήμερα το' Άποκριάς μ' έχιτύπησε για οι σεβντιάς!

Τότε ειπε και ή Ντίνενα, σφρεφομένη προς τόν Ντίνο:

Ποδαι τά λόγια πουλέγες κι' οι θρκοι σου οι τόσοι, κι' έγω ή τρελλή, σε πιστευα, γιατί δέν ειγα γνάσι.

Ένας μαύρος άνθρωπος άνοιξε την πόρτα.

Κι' άπήνησε ο Ντίνος:

Μηγάρις γ'ο σ' άγάπησα, γυναίκα να οι πάρα; τσαρούχια, μου χειρίζονταν, κι' ήθελα να σε γάσω!

Κι' άναπάντησε ή Ντίνενα:

Όποια πιστεύει του άνδρος τά μαύρα να φορέση, τά χέρια της πιστάγκανα ο μπόγιας να τά δώρη.

Κι' ο Ντίνος επανέλαβε:

Σάν τι σκουπιά χειρίζονται, σάν τι σκουπιά κλωνάρια να κρεμαστής άνάποδα, άπό τά δυο ποδάκια!

Η Ντίνενα ήταν έτοιμη, να του δώση πληρωμένη την άπάντησι:

Όταν χτύπησε ή πόρτα.

- Ποιός είνε;
- Μασκαροδες, δέχσεται;
- Μετά χαράς!

Και μπήκε μέσα ο Πατάτας, φορτωμένος φροφτα χειμωνιάτικα, με άλλο όμως τώρα φόρεμα μασκαρεμένος. Τώρα ήταν στα λευκά ντυμένος σάν την νύφη.

Σώριασε τό φροφτα στής κυρά-Ντίνας την κοδιά.

- Για να πάη παρακάτω τό κρασί!

ειπε.

- Μαρε καλώς τον! Που τά βρήκες;
- Η μάνα μου, σ' ένα σεντούκι τά κρυβες. Έλα κυρά Παρδαλή, πάρε και καθάριος. Μά τι νομίζεις, πώς σ' μονάχα έχεις!

Όλοι καταναχαριστήθηκαν με τά φροφτα!

- Νά μάς ζήσης, Νίκο!
- Έλα κυρά Παρδαλή, «πόκα» για την νοικοκυρά που τάχη!...
- Στην ύγειά της.
- Και μιά φετίτσα άκόμα, κυρά Παρδαλή, μέσα στο κρασί σου! Νά φές φροφτα μια φορά έπί σάν τά δικά σου!

— Τά δικά μου, μην τά μελενάς! Άρράτα, μυρωδάτα είνε και πεντοβολούν, ρίξες άπ' την Άθήνα! Όχι σάν τούτα που δέν τρώγονται! Ρίξες άπ' την Άθήνα, σούπα!...

— Έλα νιέ, κόνονι κι' άλλα δένδρα φροφτα! Ρίξες! Τι νις θές τις ρίξες! Και τά νταβόνια σήμερα κερποβολάν.

— Όχι μην άνθίζοντε τά κερμαίδια, δέκοψε ο Ντίνος.

Και πήρε ένα τραγουδιό.

Σε ποιόν μπαχού, θά μωθ να βρω, δυο μηλ' άνταμαμμένα, Τά δυο μηλα του κόφρου σου, τά μοσχομυριμμένα.

Σε ποιό «τεβάνι» ν' άνεβώ, να κόψω ένα κυδώνι για να ρουφάω τό κρασί, να μου διαβόν οι πόνοι.

Σε ποιό «ντιρέκι» κωμάσας, κυρά μου, τόσ' άχλάδια, ν' άνεβω άπάνω, να τά δώ, να τά γεμίσω χάδια!...

— Φάς φροφτα κυρά Ντίνενα, να νοσημήση ή καρδιά σου! φώναξε στο τέλος.

— Νά μου τρυπήσης τη μύτη, μένανε, σάν βρεθούν σάν τά δικά μου φροφτα! ειπε ή κυρά Ντίνενα. Μά σόν πηγες σπίτι της κ' ειπε τί ρεμούλα έγινε λύσσαξε άπ' τό κωκό της.

Την άλλη τη χρονιά, τις Αποκριές, ο Πατάτας πήρε τόν «ταβιά» του Παναγιή του Κραπροισκιούλη, με ένα άλλο «φιάσκο».

Ο Παναγιής ειχε μοσχομιάσει στο φρούνη ένα «γκιοβέτσι» με κατάτες, πρώτης τάξεως — Σάν τά δικά μου μεζέ, που «να τρώη το παιδι και της μάνας είνε άδύνατον!

— Έ, κύρ Παναγιή, άποκρέβουμε μαζί, άπόψε; τούπε ο Πατάτας.

- Δίνε τον! τ' άποκρίθηκε ο Παναγιής.
- Καλά! Θα με καλίσες θέλοντας ή θέλοντας!
- Τράβα, ειπα!
- Στο χλημα, πώς θά φάς;

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ψεύτικες έλιές των γυναικών

Η Ιστορική προέλευσις των ψεύτικων έλιών που βλέπουμε πολλές φορές στα μάγουλα των γυναικών είναι πολλή περίεργη. Αξίζει τον κόπο να την αφηγηθούμε: Κάποτε η Δούκισσα του Μονμωριλλόν, που φημιζόταν για την καλλισθησία του ντυσιματός της, είχε βγάλει ένα σπιράκι από άριστο της μάγουλο. Κατά σύσταση του γιατρού της, το έβαλε λίγο λάδι και το σπιράκι έκεινο μεταστέθηκε μόν, μά άφησε ένα πολύ άμορφο στίγμα, που ξεχώριζε πάντα στο πάλλωμο πρόσωπο της Δούκισσας. Το άπόγευμα της ίδιας ημέρας ή Μονμωριλλόν άφρασε να παρενοθη σε μία θέσιση της Αδλής. Χωρίς να νικήη στο πρόσωπό της—πράγμα που ανηθιζόταν την εποχή εκείνη άπ' τις μεγάλες κυρίες—έκαμε την προσάτεια της και πήγε σε ά Άνάτορα.

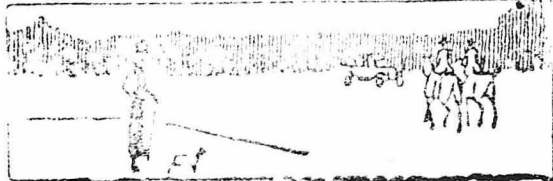
Τήν άλλη ημέρα, όλες ή κυρίες άριστοκρατικής τάξεως του Παρισιού, προτού βγούν από τα σπίτια τους άφρόντισαν να στολίσουν τα μάγουλά τους με μικρές μαύρες έλιές, σαν εκείνη της Δούκισσας Μονμωριλλόν. Έδου λοιπόν, μία άπομίμηση άνδς τυλιου περιστατικού που άπεκράτησε, διά μέσου των αιώνων, μεταβλήθη σε μόδα κ' εξακολουθεί ως τα σήμερα να ύφισταται.

Παντρεύτηκε τέσσερες δολοφόνους!...

Μιά χαριτωμένη τριαντάρα Νεοδωμέτια, ή Μπέτυ Κρέστερ, ένομη πρέθη πρό μηνός για πέμπτη φορά! Οι τέσσερες προηγουμένοι άντρες της ύπηρεαν δολοφόνοι και καταδικασθέντες άπέθανον όλοι επί της ήλεκτρικής άδρας. Μιά Άτσιγγιά, την όποια τυχαίως πρό έτών είχε συναντήσει ή Κρέστερ, προέβλεπ' αυτήν ότι θα έλάμβανε διαδοχικάς ως συζύγους... τέσσερας δολοφόνους!

Η κυρία Μπέτυ Ουίλλιαμς, όπως όνομάζεται σήμερα, έδήλωσε στους δημοσιογράφους που την έπισκέφθησαν ότι, ως τα σήμερα είναι πολύ εύχαριστημένη με τον καινούργιο της: σύζυγο, ό όποιος είναι ένας τίμιος κανονικός. Επίσης και ό σύζυγός της κ. Ουίλλιαμς, είναι στους δημοσιογράφους ότι δεν έχει καμιά διάθεση να λάβη την τύχη των προκατόχων του, έσ' όσον άλλως τε ό άριόθης της Άτσιγγιάς έτερωμάσθη με τον τέταρτο σύζυγο, που πέθανε επί της ήλεκτρικής άδρας.

- Στοιχίμα!
- Μόνο να μη θιμάσης!
- Όχι!
Το βράδυ ήρθε ό νταβέζι από τον φουρνο κ' ό Παναγής, κατέβασε τις «πανε» και έβρασε να φάη στο μαγαζί. «Εργάνης» άνθρακος ή γάνας, φαμελά δεν είχε. Σάπτι του τό κατάστημα του! Έβρασε μία μά μπουγάλα με κραιό και κάρθης.
- Έλα Χριστέ και Παναγιά!
'Εκείνη τη στιγμή να σου και δυό χοροφύλακες να μπαινουν.
- Ό Κύργιος Παναγής, παρακαλώ.
- Έγώ 'μαι!
- Έχεις ένναλμα συλλήψως, για μία δηρομωδία.
'Απόμεινε ό Παναγής!
- Άποκρηές ήμερες σήμερα!
- Άποκρηές και έπιποκρηές δεν έξερουμε. Έμπρός, για να μη πέ πάρομω διά της βίας! Όρες πάρα, για αυτό τό ένταλμα, ξεποδαρ-αστήκαμε από την πόλι. Δεν είν' άποκρηές, για μάς;
- Μπαρέ παιδιά, χρονιάρα μερα! Δεν φοβάστε τό Θεό!
- Έπρεξ φοβόμαστε τον Νόμο μοναχά!
Θέλοντας μη θέλοντας, παρεδόθημε ό Παναγής.
- Σό, είνε, ό ένας χοροφύλακας στον άλλο, κάρθης δώ, θα κάνωμω κατάλμα στο μαγαζί, άπόψε!... Άρχινα τρώγε από τον ναβά και έρχομαι!...
'Αστυνομικό κατάστημα δεν ήτανε στο χωριό. Τόν έβλασε λοιπόν τον Παναγή στη κμαρήη του και γόρισε στο μαγαζί, να φάη κ' αυτός.
- Όταν άπόφαση έκράτησε ένα μεζέ στο πιάτο και τον έστειλε με τό παιδί στον «κραυόμω».
- Νά, όόσπου του άφάντη σου να φάη, είνε βγάζοντας τα ψεύτικα μουστάκια του, και καθαρίζοντας τό πρόσωπό του, που τό είχε τρίψει με μοπιονιόμο μεραμπί, και πέλτωσε ότι ό Νίκος ό Πικάτας, τό δίνει «άμνηστία».
Και έβγαλε και τό ρούχα τα χοροφυλακιστικά.
'Ελούσασε από τό πάριμα ό Παναγής, όταν τό έμαθε.
- Είνε μ σ κ ο ρ ο β ο υ λ ε ι ε α σ αυτές! φάνασε.
Μά τό χωριό, του έπέδισσε τό άδικο, και ό δάσκαλος ό κέρ 'Αλέξης Παρούβιου, είνε ένα «άρχαίο» γνωμικό, που, καθώς έβλεπε, τό έλεγε ό Σχοράτζι:
- Στοιχίμα είχες βάλει, μή σου κμαφαιίνεται! «Όποιος δεν όθει να μουντζουρωθί, τις Άποκρηές στον γαμουατή δεν πάει!...»
Σταμ. Σταμ.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΟΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ!...

Τά θαύματα της χειρουργικής. Το πείραμα του άμερικανού δόκτορος Χάρρις. Πώς άνέστησε τον νεκρόν φίλον του, έπειτα από πελώρων νεκράτων. Ένα άλλο πείραμα νεκροναστάσεως. Πώς θα κατανικήθη ό «κατανικήτης» θάνατος. Έλλπίδες της επιστήμης.

Λίγο άκόμη και ή χειρουργική θα καταρθώση να άνασταίτη νεκρούς! Το πράγμα φαίνεται άπίστευτο και όμως είναι πολύ πιθανό άν κινή κανείς από τα πειράματα που έκαναν πρό ήλιου μαρικοί άμερικανοί χειρουργοί.

Το πρώτο πείραμα τό έκανε στο Μονκλαίρι της άμερικανικής πολιτείας Νέας Υαρσής ό δόκτωρ Χάρρις, ένας από τους διασημότερους χειρουργούς της πόλεως, σε κάποιον Τζόν Χ. Σκότ.

Ό Τζόν Σκότ αυτός, ό όποιος έπέφερε άνεπαθεν από κάποια καρδιακή πάθησι πέθανε μία μέρι από άποκλήξια. Οι συγγενείς του τον έθαλαν και έτοιμάσαν να της κηδέσας του.

Έν τώ μεταξύ όμως έπειτα από πέντε-έξι ώρες ό δόκτωρ Χάρρις, που ήταν σενός του φίλου, έμαθε τον θάνατό του και πήγε στο σπίτι του. Έκει βλέποντας τον φίλο του νεκρό, και γνωρίζοντας την πάθησί του, ό δόκτωρ Χάρρις απέφθηκε να κάνει μία άπεγνωσμένη προσπάθεια επί αυτού, να εφαρμόση δηλαδή στο νεκρό, μία έπιστημονική έφευρόσι του που από κοινό έμπλοτούσε.

Μά την άδεια λοιπόν των συγγενών του νεκρού έκανε στο πτώμα μία ένεσι άντροαλίνης. Έπειτα από άρκετή ώρα—διά την άριόβεια άντά ώρα μετά τον θάνατό του—ή καρδιά του Τζόν Σκότ άρχισε να κτυπά, στην άοχη πολύ άδύνατα. Έπειτα δυνατώσασε και στο τέλος κανονικά. Έτσι, χάρις στην αστηρία έφευρόσι και έπέμβρασι του Ιατρού ό Σκότ έσταγώρισε στην ζωή έπειτα από ένα έφτάωρο ταξίδι στο βασίλειο του Άδου!...

Άφο άλλα σχετικά πειράματα έγιναν στο Κλέβελανε της άμερικανικής πολιτείας Όχιο, στην χειρουργική κλινική του έκει πανιστημίου, όπου ό καθηγητής της χειρουργικής δόκτωρ Ε. Κ. Κούτλερ βοηθούμενος από τον συναδέλφου του δόκτωρα Μπέκ έδοκασε μία νέα μέθοδο νεκροναστάσεως σε άρρώστους που πέθαναν από μητροστέφανσι ή μηρλακήνη στέφανσι.

Η δυο αυτές έφευρόσεις είναι πάθησις της καρδιάς, συνίστανται δά στο στέφανο της καρδιάς και όταν φθάσουν σε μεγάλη ένταση σταματούν την κυκλοφορία του αίματος και έπιφέρουν τον θάνατο.

Η μέθοδος του δόκτορος Κούτλερ συνίσταται ως τό έξής: Κάνει ένα άνοιγμα στον θώρακα, διά του όποιου εισάγει στην καρδιά του πεθαμένου ένα χειρουργικό εργαλείο, διά του όποιου ή καρδιά άρχίζει να λειτουργή κανονικά. Έτσι τό αίμα έσταρχίζει την κυκλοφορία του και ό νεκρός επανέρχεται στην ζωή.

Αι δυο αυτές έφευρόσεις είναι χύνον άσααλάς τάς ύπαρχούσας έλλπίδας ότι πολύ γόγγωρα ή επιστήμη θα κατανικήση και αυτόν τον θάνατον.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΡΟΤΗ ΔΙΚΗ

Μετά τό έγκλημα του Σεραγέβου της 28 Ιουνίου 1914 τό πτώμα του διαδόχου της Αυστρίας Άρχιδουκούς Φραγκίσκου Φερδινάνδου και της συζύγου του Σοφίας φόν Έμπεργκ έταριχεύθησαν στο στρατιωτικό νοσοκομείο της πόλεως από τον Ιατρό Ράουινε, στον όποιον είχαν ύποχοθεσί γενναίαν άμοιβήν. Έπειδή έκποτε ή άμοιβή δεν καταβλήθη, ό Ιατρός Ράουινε, ήγειρε ψευταύτα άγωγή κατά του νομίμου κληρονομού του διαδοχικού ζώνους, άρχιδουκούς Μαξεμίλιανου, ζήτησάσε παρ' αυτού 20.000 τσεχολοβακικές κορώνες! Η άγωγή όμως αυτή του Ράουινε άπερόφη επί τώ λογω ότι ή αρχιχευρία έγινε κατόν διαταγή της στρατιωτικής διοικήσεως. Κατά της άποφάσεως αυτής έκαμε έρεσι ό Ράουινε, στο Έρεσιού του Λίτιμερις της Βοημίας, ίσχυρισμένος ότι, όταν έταριχευσε τα πτώματα των διαδόχων της Αυστρίας ήταν ιδιωτικός Ιατρός και όχι στρατιωτικός άναγκασμένος να ύπακούση σε στρατιωτικές διαταγές. Το έρεσιού παρεδόθη την άγχηή του Ράουινε και ύπεκρέσσε τους κληρονομους του άρχιδουκούς Φραγκίσκου Φερδινάνδου να πληρώσουν στον γιατρό δέκα χιλιάδες τσεχολοβακικές κορώνες και τό έξοδο της δικης.